

Lassan, ahogy a húslevest vasárnap
a pincér kihozza, ahogy az illata
gomolyog a tányér felett lustán,
ahogy a zöld levelek titokban
az esőmosta utcán
egymással szembeni sorokban
a fiatal fákon
növekszenek, mint a rák,
és öregszenek gyermeküket féltő anyák,
növekszik hiányod is bennem.
Növekszik, dagad és egy pillanattal később eltűnik,
mint a Nap, mint a daganat.
Egyszer, emlékszel?, hogy vártuk
hogymúljon a másnapunk is végre,
mint a túl könnyen lucskosodó utcák,
az időtől elálmosodó pincérek,
cigifüstös pincekocsmák,
múljanak végre el fejfájások,
múljanak végre el rosszbanlevések,
és múljanak végre szerelmek.

Toroczkay András 65

LASSÚ VERS

Fülöp Péter: Társas lény

